

Доброта й порядність не знають меж...

Мені цікаво спостерігати, як у багатьох вчених та начальників розбігаються очі, коли їм розказуєш про свої бачення окремих наявних проблем і шляхи їх врегулювання.

Вони (академіки, професори...) почуті ідеї тишком-нишком починають «перетягувати на своє копито» і потім, з розумним виглядом на вченому обличчі, доповідають про свої «досягнення й відкриття» в науці та в реформах... Стверджують, що вони, і лише вони - є першопроходцями в цій царині.

Ще цікавіше бачити несором'язливе здивування, коли їм показуєш і доказуєш, що це вже давно мною опубліковане...

В суботу (сьомого лютого цього року) до мене завітав (на моє запрошення) член-коресподент УААН, професор, доктор економічних наук, завідувач відділу Інституту аграрної економіки Національного наукового центру УААН, шанований - Микола Йосипович Малік.

Я йому презентував свою сторінку в Інтернеті й показав деякі копії публікацій у різних виданнях - ще з 1990 року, вказуючи тим самим на мої позиції в хронології.

Він щось постійно нотував...

Я радий за нього...

Також навів йому наочний один приклад з Третьої щорічної доповіді (2005) Уповноваженого Верховної Ради України з прав людини, - чим закінчується розділ «Захист права власності на землю» цієї доповіді.

При цьому, сказав йому по-секрету: «Хочу, щоб побільше вкрали моїх ідей... Щоб, доказавши в суді, бути ще багатшим», бо живу під гаслом: «Що знайшов - те Ваше..., що згубив – моє.!...».